

Arrest

nr. 157 786 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. LOOBUYCK loco advocaat J. DEPOTTER en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. U zou de laatste jaren voor uw komst naar België gewoond hebben in het vluchtelingenkamp Chamtala in de buurt van de districten Surkh Rod en Khogyani. U verklaarde geen onderwijs te hebben genoten en nooit te hebben gewerkt. U verklaarde dat u Afghanistan diende te verlaten nadat u problemen kreeg met mensen van de Taliban. Drie Talibs zouden zijn gearresteerd nadat u hen had aangegeven bij de politie. Omdat u vervolgens verschillende keren zou zijn bedreigd, zou u Afghanistan verlaten hebben.

Op 20 december 2011 diende u bij de bevoegde Belgische instanties uw asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: vijf brieven van dorpsouderen, een werkkaart van uw broer, een werkkaart van uw vader en de taskara van uw vader.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) oordeelde op 25 mei 2012 dat de door u ingeroepen asielmotieven niet geloofwaardig waren maar kende u wel de subsidiaire beschermingsstatus toe omwille van de algemene situatie in uw regio van herkomst.

Op 27 oktober 2014 werd u door de Rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Antwerpen, kamer AC4, rechtdoende in correctionele zaken, veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van drie jaar en dit om feiten van mensensmokkel.

Gezien dit nieuwe element in uw dossier werd u op 1 juni 2015 uitgenodigd door het CGVS voor een gehoor.

Tijdens het gehoor verklaart u dat uw vrees voor de Taliban actueel blijft. U stelt ook dat uw vader enige tijd terug hoofd van een lokale politiemacht werd en dat uw hele familie problemen kreeg met de Taliban. Bij een aanval op jullie huis zou uw jongste broer N.(...) zijn gedood.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u, niettegenstaande u op 25 mei 2012 de subsidiaire bescherming kreeg toegekend, heden dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 27 oktober 2014. Dit vonnis toont aan dat u omwille van feiten van mensensmokkel tot een gevangenisstraf van drie jaar werd veroordeeld.

Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat een vreemdeling die zich schuldig maakt aan een ernstig misdrijf uitgesloten wordt van de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien het hier feiten van mensensmokkel betreft, kan niet worden betwijfeld dat dit misdrijf 'ernstig' is en dient te worden geconcludeerd dat de subsidiaire beschermingsstatus die u eerder werd toegekend, heden dient te worden ingetrokken.

Artikel 49/2, § 5 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal in dergelijk geval in zijn beslissing een advies dient te verstrekken over de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met artikel 3 van het EVRM.

In deze dient te worden opgemerkt dat het CGVS in de beslissing van 25 mei 2012 tot de vaststelling kwam dat uw asielrelaas bedrieglijk is. Dit blijkt overigens ook weer tijdens het gehoor van 1 juni 2015. Gevraagd naar de directe aanleiding voor uw vertrek uit Afghanistan, stelt u dat twee Talibs naar uw huis kwamen en dat u uit zelfverdediging op hen schoot. U zou daarbij een van hen in het been hebben geraakt. Als het CGVS u vervolgens confronteert met de vaststelling dat u deze feiten niet vermeld heeft tijdens uw gehoor in 2012, verklaart u dat u enkel op de vragen antwoordde en dat deze vraag u niet werd gesteld (CGVS, p.4,5). Dergelijke argumentatie is niet ernstig en bovendien onjuist, daar er tijdens eerdere gehoren wel degelijk gevraagd werd naar de directe aanleiding voor uw vertrek uit het land.

U voegt er voorts aan toe dat uw hele familie voor de overheid actief is en dat alleen het laatste jaar al vier familieleden (uw jongste broer N.(...), twee neven en een oom) om het leven zouden zijn gekomen. Van hun overlijden legt u evenwel geen enkel bewijs neer. U stelt voorts dat uw vader sedert enige tijd als commandant aan het hoofd zou staan van een lokale politiemacht en dat uw vader en uw familie om die reden door de Taliban gevisieerd worden. Ook voor deze boude bewering legt u geen enkel bewijs neer. Bovendien rijst de vraag waarom iemand die eerder als chauffeur voor een Deense ngo zou hebben gewerkt, plots aan het hoofd van een politiemacht zou komen te staan. De naam van dergelijke politiemacht kent u overigens niet (CGVS, p.9), noch kan u verduidelijken over hoeveel manschappen uw vader dan het bevel zou voeren (CGVS, p.9). Het is voorts opmerkelijk dat u tijdens het gehoor beweert dat de Taliban naar u zouden zijn gekomen met de boodschap dat u de zoon van de commandant zou zijn (CGVS, p.4), terwijl u iets later zegt dat uw vader pas bevelhebber van de politie werd toen u in België in de gevangenis zat (CGVS, p.9). Er moet dan ook besloten worden dat aan de asielmotieven die u heden toevoegt geen enkel geloof kan worden gehecht.

Nogmaals dient te worden vastgesteld dat u uw vrees voor de Taliban niet aannemelijk maakt. Dat u om die reden bij een terugkeer naar Afghanistan het slachtoffer van foltering of van een onmenselijke of vernederende behandeling dreigt te worden, kan dan ook niet worden aangenomen.

Wat de algemene situatie in uw regio van herkomst betreft, dient het volgende te worden opgemerkt. U verklaarde afkomstig te zijn van Chamtala in de buurt van de districten Surkh Rod en Khogyani in de provincie Nangarhar, reden waarom u in 2012 de subsidiaire bescherming toegekend kreeg. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat u zich elders kan vestigen om u aan de algemene veiligheidssituatie in Chamtala te onttrekken.

In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven

beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit het administratieve dossier blijkt dat u een meerderjarige man bent die behalve het Pashtou ook wat Dari spreekt (CGVS, 21 mei 2012, p.3). Hoewel u voor het CGVS verklaarde ongeletterd te zijn, kan daar weinig geloof aan worden gehecht. Zo blijkt uit uw Facebook account dat u niet de analfabeet bent waarvoor u zich uitgeeft. U post bijvoorbeeld berichten op uw "wall" en becommentarieert deze. Eerder verklaarde u al dat een van uw broers voor de verkiezingscommissie werkte en gestudeerd heeft (CGVS, 21 mei 2012, p.5,7). Waarom u zelf nooit school zou hebben gelopen, maakte u overigens allesbehalve duidelijk (CGVS, 21 mei 2012, p.5,6). Voorts blijkt u via Facebook bevriend met uw broers H.(...) A.(...) J.(...) en N.(...) A.(...) J.(...). U bevestigt dat het over uw broers gaat. Uw beide broers geven aan uit Nangarhar afkomstig te zijn maar heden in Kabul te wonen. Uw broer N.(...) zou er als ambtenaar werken bij het Ministerie van Handel en Industrie. U beaamt dat uw broer voor dit Ministerie werkzaam was maar beweert dat N.(...) na de dood van uw jongste broer N.(...) zijn werk verliet en naar Jalalabad verhuisde (CGVS, p.6). U verklaart ook dat uw broer H.(...) omwille van de problemen die uw familie zou kennen Afghanistan recent verlaten heeft. Wat dit betreft, dient te worden opgemerkt dat u de beweerde problemen van uw familie met de Taliban op geen enkele manier aannemelijk heeft gemaakt. Bijgevolg mag worden verondersteld dat uw beide broers nog in Kabul zijn. Een overzicht van uw vriendenlijst toont bovendien aan dat u in Kabul meerdere mensen en leden van uw 'qaum'(Jabarkhel) kent. U geeft toe dat u heel wat mensen met de naam Jabarkhel op Facebook tot uw vrienden mag rekenen maar beweert deze mensen niet eens te kennen (CGVS, p.10). Ook dit is weinig aannemelijk.

Er mag bijgevolg worden verondersteld dat u contacten heeft met familie, vrienden of mensen van uw qaum in de hoofdstad Kabul. De aanwezigheid van een netwerk in Kabul kan uw hervestiging in Afghanistan bespoedigen. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg bleek om naar Europa te reizen, zich in een vreemde gemeenschap te vestigen en het bovendien aangewezen achtte hier allerhande activiteiten te ontplooiën, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet meen ik dat uw subsidiaire beschermingsstatus dient ingetrokken te worden.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet en artikel 4 van het zevende aanvullende protocol van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, alsook het rechtsbeginsel *non bis in idem*.

Verzoeker ontkent niet dat hij bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen op 27 oktober

2014 werd veroordeeld voor de feiten van mensensmokkel. Verzoeker werd hiervoor veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van 3 jaar, een geldboete van drieduizend euro en ontzetting uit de rechten, zoals vermeld in artikel 31 Swb. (stuk 20). Verzoeker kan zich echter op geen enkele manier vinden in de bestreden beslissing. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft immers slechts de bevoegdheid om de beschermingsstatus in te trekken, indien verzoeker bij zijn asielaanvraag uitgesloten had moeten zijn van de subsidiaire beschermingsstatus. De strafbare feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld dateren echter van de periode tussen september 2012 (feit F, stuk 20) en juni 2013 (feit C XIV, Stuk 20), terwijl verzoeker reeds op 25 mei 2012 subsidiaire bescherming kreeg toegekend. Op het ogenblik van zijn asielaanvraag was dus geen enkele grond voor uitsluiting aanwezig. De intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus maakt in hoofdzaak van verzoeker een nieuwe bestraffing uit voor een misdrijf waarvoor hij reeds bestraft werd. Bijgevolg wordt het fundamentele rechtsbeginsel *'non bis in idem'* geschonden.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 49/2, § 5 van de vreemdelingenwet, artikel 3 EVRM en de materiële motiveringsplicht.

2.2. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in zijn beslissing van 25 mei 2012 (administratief dossier, stuk 21) aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus had toegekend. Op 27 oktober 2014 wordt verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen veroordeeld tot een hoofdgevangenisstraf van drie jaar en een geldboete van drieduizend euro omwille van feiten van mensensmokkel. Mits onderhavige bestreden beslissing van 23 juni 2015 beslist de commissaris-generaal op basis van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet tot intrekking van verzoekers subsidiaire beschermingsstatus wegens het plegen van een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet.

Artikel 57/6, eerste lid, 6° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:

(...)

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die, op grond van de artikelen 55/2 en 55/4, uitgesloten had moeten zijn; (...).”

(oud artikel, inmiddels gewijzigd door de wet van 10 augustus 2015 met ingang van 3 september 2015).

Artikel 55/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;

c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden.(...)” (oud artikel, inmiddels gewijzigd door de wet van 10 augustus 2015 met ingang van 3 september 2015).

Uit het vonnis van 27 oktober 2014 van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen blijkt dat verzoeker als lid van een criminele bende actief betrokken was bij mensensmokkel en hij hiervoor veroordeeld werd tot een hoofdgevangenisstraf van drie jaar en een geldboete van drieduizend euro. Hij werd bovendien ontzet uit zijn rechten voor een termijn van vijf jaar overeenkomstig artikel 31, eerste lid Swb. Bijgevolg dient er overeenkomstig de bepalingen van artikel 55/4, eerste lid, c) nagegaan te worden of er “ernstige redenen” zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een “ernstig misdrijf” zouden kunnen verantwoorden.

De correctionele rechtbank bestempelde deze feiten als ernstig; dit wordt door de verzoekende partij ook niet betwist in haar verzoekschrift. Er kan dan ook niet worden getwijfeld aan het feit dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de vreemdelingenwet. De veroordeling betreft immers de “ernstige reden”; ook blijkt uit de motivering en strafmaat van het vonnis dat het om een “ernstig misdrijf” gaat.

Voor zover verzoeker met zijn betoog dat hij niet had mogen uitgesloten zijn omdat uit de wettelijke bepalingen kan worden afgeleid dat het ernstig misdrijf enkel feiten betreft die aan de toegekende bescherming voorafgaan en het dus enkel om feiten kan gaan die reeds gepleegd waren op het ogenblik van de toekenning van de beschermingsstatus dient erop gewezen te worden dat de bepalingen inzake uitsluiting en intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus uit de vreemdelingenwet een gedeeltelijke omzetting zijn van de artikelen 17 en 19 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 24 april 2004. Dienaangaande blijkt dat artikel 17, qua plaats en tijdsaanduiding, duidelijk een onderscheid maakt wanneer tot de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus wordt besloten naargelang het een misdrijf betreft zoals bedoeld in lid 1 dan wel wanneer het gaat om *“een of meerdere andere dan de in lid 1 bedoelde misdrijven”* op grond van lid 3 van voornoemd artikel. Voor wat betreft lid 3 van artikel 17 wordt ten aanzien van de onderdaan van een derde land of staatloze tot de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus besloten *“(…) indien hij, voordat hij tot de betrokken lidstaat werd toegelaten, een of meerdere andere dan de in lid 1 bedoelde misdrijven heeft gepleegd die strafbaar zouden zijn met gevangenisstraf indien zij in de betrokken lidstaat waren gepleegd, en indien hij zijn land van herkomst alleen heeft verlaten om straffen als gevolg van deze misdrijven te ontlopen.”* In het geval van uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een *“ernstig misdrijf”* (artikel 17, lid 1, b)) wordt in de kwalificatierichtlijn daarentegen op geen enkele manier enige plaats- en tijdsaanduiding gegeven: *“Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van subsidiaire bescherming wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat: (…) b) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.”* Uit niets blijkt dat de Belgische wetgever dit op een andere wijze heeft geïmplementeerd, vermits noch in de tekst van de wet noch in de Memorie van Toelichting een plaats of tijdsbepaling werd voorzien voor de uitsluiting op grond van *“ernstige misdrijven”*. Dat verzoeker zijn straf heeft uitgezeten, doet geen afbreuk aan het feit dat hij wel degelijk werd veroordeeld ingevolge een ernstig misdrijf en dienvolgens aan de toepassing van artikel 55/4, eerste lid, c).

Tevens moet worden geduïd dat de bestreden beslissing geen strafsanctie is, maar een administratieve beslissing die volledig los staat van de strafvervolgning zodat hoe dan ook niet blijkt dat het *“non bis in idem”*-beginsel, dat onder andere vervat zit in artikel 4 van het zevende protocol bij het EVRM en artikel 14.7 van het BuPo-verdrag door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. Het adagium *“non bis in idem”* belet ook niet dat maatregelen of sancties van verschillende orde worden opgelegd voor dezelfde feiten (RvS 7 december 2006, nr. 165.665).

Waar verzoeker zich ten slotte gegriefd voelt door het advies waarbij uitgebreid wordt ingegaan op de veiligheidssituatie in Kabul waar verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt wordt erop gewezen dat dit louter een advies van de commissaris-generaal betreft ingevolge de verplichting die hem werd opgelegd krachtens (het oude) artikel 49/2, § 5 van de vreemdelingenwet over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst van de betrokkene in overeenstemming is met artikel 3 EVRM (dit artikel werd inmiddels vervangen door artikel 4 van de wet van 10 augustus 2015 met ingang van 3 september 2015). Dit betreft een advies aan de minister of zijn gemachtigde wanneer door de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten. Het advies, al dan niet gevolgd door de minister of zijn gemachtigde op het ogenblik van de verwijdering, dient dan ook aangevochten te worden op het ogenblik dat het bevel tot grondgebied te verlaten, wordt gegeven.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal *in casu* terecht besloten heeft tot intrekking van verzoekers subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF